

ÎȚI POATE OFERI VIAȚA MAI MULT? POȚI SCHIMBA LUMEA?

CONTACTS

JOCUL VIETȚII

Iisus este antrenorul

Acceptă schimbarea

Planul lui
Dumnezeu
se arată

Comorile inimii

Ceea ce contează
cu adevărat

NOTA EDITORULUI CUM SĂ AI SUCCES ÎN JOCUL VIEȚII

Pe la începutul secolului 20, jurnalistul sportiv american Grantland Rice scria: „Nu contează dacă ai câștigat sau ai pierdut, ci cum ai jucat”. Acest concept se potrivește cu tema acestui număr al revistei – Jocul vieții. Ca să folosim niște analogii sportive cunoscute, de-a lungul vieții vor fi sezoane când vom fi „pe val” și ne vom bucura de victorii, și alte momente când „nu avem un sezon bun” și nu jucăm bine. Dar într-o bună zi ne vom uita în urmă și vom observa că cele mai prețioase amintiri ale noastre nu sunt din „victoriile ușoare” ci din situațiile care ne-au pus la încercare rezistența și perseverența.

Deși în lumea de azi, ultracompetitivă, se pune prea mult accentul pe victorie, felul în care se joacă jocul vieții – și, mai exact, cum jucăm împreună cu alți jucători, inclusiv cu rivalii noștri – dovedește adevăratul succes. Lucrul acesta este adevărat în mod deosebit la sporturile în echipă, așa cum jucăm și noi, creștinii, jocul vieții. De cele mai multe ori victoriile nu se obțin de cei solitari, ci de echipa în ansamblu. Cei mai buni jucători sunt, de obicei, cei care își încurajează coechipierii și îi

include în joc, cei care pasează mingea ca *alții* să înscrie și cei care își tratează oponentii cu considerație și respect.

În timp ce scriam acest articol am citit un articol despre o personalitate politică importantă care a murit brusc în urma unui accident tragic. Deși lista de realizări a acestui om este destul de impresionantă, lista calităților lui personale, menționate de cei care au lucrat îndeaproape cu el, este și mai impresionantă. Ei au observat optimismul lui, perseverența, dedicarea, simțul datoriei, smerenia, convingerile lui puternice și multe altele. Dar cele care m-au pus pe gânduri au fost comentariile referitor la modul lui de a face față eșecurilor, credința lui adânc înrădăcinată și optimismul cu care înfrunta provocările, și generozitatea lui față de adversarii politici. Ne amintește că viața este mai mult despre *ceea ce suntem* decât *ceea ce facem*.

Noi cum jucăm jocul vieții? Cartea noastră călăuzitoare, Biblia, este o sursă de inspirație, tărie și călăuzire divină și ne va da tăria să trăim fiecare etapă din viațele noastre cu demnitate, iubire, har și glorie.

TU CE JOC JOCI?

AMY JOY MIZRANY

„Șutează! Șutează!” El era acolo, cu mingea la picioarele lui, cu poarta liberă, cu restul echipei țipând încurajări în timp ce echipa adversă și portarul lor să grăbeau să ajungă înapoi în apărare.

Era o lovitură ușoară iar golul acela ne-ar fi adus echipa la conducere.

Dar... el s-a întors și a pasat mingea altui coechipier.

Toți am dat semne de frustrare.

Tipic lui. Este cel mai bun jucător și totuși încetinește ritmul dacă cealaltă echipă se chinuie, sau pasează mingea la alții când ar fi putut șuta el însuși, m-am gândit eu.

Când am vorbit după meci, zelul lui exagerat de a pasa mingea a venit în discuție. Îl tachinam într-una despre asta, căci era cel mai puțin agresiv jucător de pe teren. Dorea să câștige, iubea fotbalul și era, probabil, unul dintre cei mai talentați dintre prietenii noștri și totuși era cea mai puțin competitivă persoană pe care am cunoscut-o.

Când ni se alătura în joc vreunul din frații noștri mai mici el le făcea mereu loc în joc, le pasa mingea și le dădea sfaturi. Dacă puștiul era în cealaltă echipă îl lua mai ușor și se asigu-

ra ca cealaltă echipă să nu-l poziționeze cumva peste puterile lui.

Niciunul dintre noi nu aveam vreo problemă cu asta; apreciam când era în joc fratele nostru mai mic. Dar nu apreciam când lăsa vreun punct să ne scape printre degete la meci.

Dar, ca să fiu corectă, indiferent cât îl tachinam, cât ne îmbufnam sau ne roteam ochii, îl respectam pentru asta. Știu sigur asta fiindcă până în ziua de azi, când vorbim despre acele meciuri, încă îl respectăm pentru chestiile alea.

Privind în urmă, mă întreb dacă nu cumva s-a gândit mai puțin la cariera lui de fotbalist amator pe străzile din Africa de Sud și mai mult la o altfel de carieră. Indiferent de ce se întâmpla în jurul lui sau de ce considerau alții că este important – cum ar fi să marcheze la jocul de fotbal – el știa cum dorea să trăiască. El știa cine dorea să fie. El știa ce joc al vieții dorea să câștige.

AMY JOY MIZRANY S-A NĂSCUT ȘI TRĂIEȘTE ÎN AFRICA DE SUD, UNDE ESTE MISIONARĂ PERMANENTĂ CU HELPING HAND ȘI MEMBRĂ ÎN ORGANIZAȚIA THE FAMILY INTERNATIONAL. ÎN TIMPUL LIBER CÂNTĂ LA VIOARĂ.

JOCUL VIEȚII

Nu ne este menit să mergem prin viață singuri. De-a lungul vieții dezvoltăm o rețea de conexiuni cu alți oameni de care depindem și care depind de noi. Ca bebeluși suntem dependenți 100% de părinții și de îngrijitorii noștri. Nu suntem capabili să facem ceva singuri, decât să absorbim informațiile care se revarsă ca un torent asupra noastră în acest lucru nou și uimitor care se numește „viață”. Dar nu după mult timp putem merge, începem să vorbim, ne dezvoltăm personalitatea și învățăm din experiențele noastre pe măsură ce ne dezvoltăm în persoana unică pe care Dumnezeu a creat-o.

De la o vârstă fragedă căutăm acceptarea și aprobarea din partea familiei noastre, a profesorilor și a prietenilor. Descoperim bucuria pe

care ne-o aduce să fim acceptați și apreciați, și simțul de apartenență de familia noastră, tribul nostru sau comunitatea noastră. Cu trecerea anilor, maturitatea și experiențele de viață ne fac să adoptăm abordări mai subtile decât cele pe care le aveam în copilărie pentru acceptare și apartenență. Însă nevoia de susținere și de acceptare se continuă toată viața noastră. În fiecare zi suntem înconjurați de cei de care depindem și care depind de noi.

Viața este un joc în echipă și avem cu toții o influență asupra celorlalți. Familia noastră, prietenii, colegii de muncă, vecinii și ceilalți credincioși sunt membrii în comunitățile din care facem parte. Trecem prin viață ca o echipă și dacă ar fi să jucăm jolul pe care Dumnezeu

ni l-a dat în jocul vieții ar trebui să învățăm să fim coechipieri buni.

Este imposibil pentru oameni să prospere fără aceste interdependențe – am fost creați de Dumnezeu pentru comunitate. Noi, creștinii, ne găsim acceptarea și apartenența atunci când descoperim că suntem copii ai lui Dumnezeu prin credință în Iisus Hristos și că Dumnezeu este Tatăl nostru ceresc (1 Ioan 3:2). Biblia ne spune că „Dumnezeu ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Iisus Hristos, după buna plăcere a voii Sale” (Efeseni 1:5). „Odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu” (1 Petru 2:10).

Stilul individualistic din viața modernă și traiul de unul singur nu fac parte din planul

originar al lui Dumnezeu. Atunci când a creat oamenii după asemănarea Lui, Dumnezeu ne-a creat cu nevoia de a aparține unei comunități cu interdependențe. Mare parte din viețile noastre suntem înconjurați de nenumărate influențe care ne pot afecta pe noi și deciziile noastre, tot așa cum și oamenii cu care interacționăm zilnic sunt afectați într-o oarecare măsură de noi.

Cu trecerea anilor sfera noastră de influență se mărește deoarece adăugăm tot mai mulți oameni în echipa vieții noastre – soț/soție, copii, prieteni sau asociați. Adesea deciziile noastre poartă mai multă greutate și pot avea un impact mai mare. Alții depind de noi să gândim corect și sunt afectați de deciziile noastre. Echipa sportivă a vieții devine mai complexă și adesea continuă să crească în complexitate pe măsură ce înaintăm în viață.

Un lucru interesant este că, deși viața este un sport de echipă, partea din joc care se joacă unu-la-unu este relația noastră personală cu Dumnezeu. Când vine vorba de credința noastră și de relația noastră cu Dumnezeu, nu putem pasa mingea la altcineva și să-l rugăm „să înscrie” în locul nostru.

Când se termină timpul de joc și sună fluierul final, Biblia ne spune că fiecare dintre noi vom sta în mod individual și vom da socoteală Dumnezeului din Ceruri pentru viețile noastre, pentru alegerile noastre și pentru faptele noastre (Romani 14:10-12). În momentul acela vom fi doar noi, fiecare individual, și Dumnezeu. Când vom sta înaintea Domnului la sfârșitul vieții noastre, nu vom sta ca echipă, sau ca parte dintr-o familie, sau dintr-o biserică, sau dintr-o comunitate creștină – fiecare va sta individual.

De aceea, indiferent de tendințele culturilor noastre contemporane, noi, creștinii, suntem chemați să luăm decizii și să acționăm în așa fel încât să-L onorăm și să-i facem pe plac lui Dumnezeu. Indiferent de deciziile și de faptele celorlalți, lucrul important este să trăim în conformitate cu credința și percepțiile noastre

morale, să-L iubim pe Dumnezeu și pe ceilalți și să ne facem partea ca să-i ajutăm și pe alții să-L cunoască pe Dumnezeu și să aibă o legătură cu El.

Chemarea noastră de creștini este să reflectăm iubirea lui Dumnezeu în viețile noastre de zi cu zi pentru familiile noastre, pentru cei dragi nouă, la locul nostru de muncă și în comunitate (Matei 5:14-16). Ca o parte din mărturia noastră, Biblia ne învață să fim modele bune pentru oamenii din rețeaua noastră de influență, astfel încât să fim o binecuvântare în viețile lor (Romani 12:12-18; Filipeni 2:15).

Uneori este greu să facem ceea ce știm că este corect și în conformitate cu convingerile noastre atunci când lucrul respectiv este nepopular sau poate să ne afecteze negativ într-un fel. Deși lucrul acesta poate fi o provocare unori, vestea bună este că, atunci când fiecare dintre noi a ales să fie copil al lui Dumnezeu, ne-am calificat pentru echipa câștigătoare, cu Iisus ca antrenor (Coloseni 1:12)! Chiar și atunci când băjbăim sau scăpăm mingea, putem întotdeauna să depindem de El să facă ca orice din jocul vieții să lucreze spre bine pentru noi – atât cele bune cât și cele rele, atât victoriile cât și pierderile noastre, chiar și eșecurile și

greșelile (Romani 8:28)!

Domnul vede și observă toate deciziile bune pe care le luăm și felul cum ne afectează fiecare, cât și viețile celor din cercul nostru de influență și felul cum încercăm să îmbogățim viețile altora. Dumnezeu vede și faptul că-L iubim pe El, ne vede credința personală în El, dorința de a-i face pe plac și de a-L asculta și convingerea noastră de a vorbi și cu alții despre El și de a le arăta iubire și grijă altruistă.

Strategia câștigătoare de joc este să încercăm să facem alegeri în viață care vor rezista testului timpului – iar cheia pentru deciziile corecte începe cu relația noastră unu-la-unu cu Dumnezeu. Ești doar tu și El pe acel teren, iar deciziile pe care le faci să fii credincios Lui și Cuvântului Său vor fi răsplătite atunci când vei fi binevenit în casa ta eternă din Rai. Atunci vei avea aprobarea lui Dumnezeu – ceea ce este aprobarea supremă pe care o cauți (Matei 25:21).

Trebuie să ne păstrăm în ochii minții linia de final și să alergăm în cursa vieții „uitându-ne țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Iisus” (Evrei 12:2).

ACEST ARTICOL A FOST ADAPTAT DIN SERIA DE ARTICOLE CREȘTINE ROADMAP.

Dacă nu L-ai primit încă pe Iisus ca antrenor personal în jocul vieții, o poți face chiar acum rugându-te această simplă rugăciune:

Dragă Iisus, cred că ai murit pentru mine. Ți mulțumesc! Te rog să vii în inima mea, să-mi ierți păcatele și să-mi dai viața veșnică. Te rog să mă umpli cu Duhul Tău cel Sfânt. Am nevoie să mă călăuzești și să mă antrenezi în acest joc al vieții ca să iau deciziile corecte și să intru ca un campion în viața următoare. Te rog să mă ajuți să alerg în această cursă cu ochii ațintiți asupra Ta, antrenorul meu renumit și victorios. Amin.

ÎNTREȚINERE PREVENTIVĂ

FĂTIMA SARA

Toți trecem prin situații care ne marchează profund. Cu vreo câțiva ani în urmă am avut și eu o asemenea experiență.

Pe când mă rugam Iisus mi-a spus: „În curând credința ta va fi pusă la încercare dar să nu te temi. Aceasta va fi o perioadă de reorganizare”.

Zece zile mai târziu, pe când mă aflam într-o activitate umanitară într-o zonă izolată din Burkina Faso, Africa de Vest, m-am trezit cu susul în jos cu jeep-ul care a ieșit de pe drum și s-a răsturnat într-un șanț.

Următoarele câteva zile au adus o serie de situații de care îmi amintesc ca prin ceață, de la mersul prin spitale, telefoane, reconstituirea accidentului și faptul că îi mulțumeam mereu lui Dumnezeu pentru că ne-a protejat. Cinci oameni am fost implicați în acest accident ce ar fi putut fi fatal, însă cel mai grav lovit dintre noi nu s-a ales decât cu o fractură de claviculă.

Dumnezeu poate aduce ceva bun din orice situație, iar acest accident nu a fost o excepție. Atunci am cunoscut noi înșine ospitalitatea și empatia africanilor; toți, de la șoferi de taxi și doctori până la ambasadori au fost preocupați sincer de starea noastră. Eu personal am câștigat și o apreciere mai profundă față de colegii mei care nu au lăsat ca loviturile și vânățile, nici chiar fractura de claviculă, să-i oprească în distribuirea de ajutoare pentru orfelinele și

satele izolate.

Însă ceea ce m-a impresionat cel mai mult a fost ce m-a învățat Dumnezeu despre viața mea spirituală. Precum reglarea roților de la jeep, care, în cazul nostru, a fost defectuoasă și a cauzat accidentul, și sufletul meu are nevoie de întreținere. Dacă nu îmi verific în mod regulat sufletul atunci pot fi dată peste cap de bolovanii și gropile din drumul vieții – problemele, dezamăgirile, pierderile și așa mai departe. Iar dacă reglarea spirituală nu este bună, când mă voi mai izbi încă o dată de o dificultate aș putea să-mi pierd controlul, să ies de pe drum și să ajung cu susul în jos în șanț.

Să ne menținem în bune condiții viața spirituală prin rugăciune, inspirație de calitate și un trai creștinesc este tot atât de important pentru fericirea și bunăstarea noastră precum este întreținerea vehiculelor ca să fie sigure de condus. Dacă ne străduim să ne menținem sufletele în formă și suntem conștienți de punctele noastre forte dar și de limitările noastre atunci putem răspunde mai bine la orice situație care ne iese în cale. Credința noastră în dragostea și grija lui Dumnezeu, precum amortizoarele pentru mașină, vor reduce efectul gropilor din drum; reglajul corect ne va menține pe calea cea bună, iar noi vom merge în viață acolo unde vrea Dumnezeu.

Drum bun și în siguranță!

MARIE ALVERO

NETULBURAT

„Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta și nu li se întâmplă nicio nenorocire” (Psalmul 119:165).

Să vă povestesc și eu câteva lucruri care *nu* m-au supărat pe mine: Copilul meu care s-a supărat pe mine când l-am legat în scaunul de mașină. O celebritate care a purtat ceva oribil pe covorul roșu. Orice echipă care câștigă sau pierde la Super Bowl sau la Cupa Mondială. Cineva care nu îmi este prieten și nu îi place casa mea.

Lucrurile acestea nu mă tulbură fie pentru că știu că eu știu mai bine (cum ar fi cazul cu copilul meu și scaunul de mașină) sau fiindcă nu sunt atât de capabilă să mă pronunț legat de anumite lucruri sau relații ce țin de alții.

Am fost, totuși, supărată de părerile altora referitor la gradul meu de creștinism, de inteligență, părerile politice, felul cum arăt, experiența pe care o am, cunoștințele și abilitățile mele, relațiile mele cu alții și multe altele. De ce? Fiindcă acestea se leagă de felul cum mă privesc pe mine însămi sau pentru că îmi pasă de subiectul respectiv. De multe ori interacțiunea mea cu cineva a fost neplăcută pentru că m-am supărat sau eu am supărat cealaltă persoană. Lucrul acesta mi se întâmplă des când am prioritățile greșite. În acele momente îmi pasă mai mult de ceva temporar și superficial decât de ceea ce spune Dumnezeu și, înainte să-mi dau seama, mă trezesc alunecând pe o

cale pe care nu doream să merg.

Ar fi mai simplu dacă am fi bine ancorați de adevăr și nu ne-am supăra din orice. Cum putem face asta? Ascultând Cuvântul lui Dumnezeu. Biblia ne spune ce este adevărat, chiar dacă toți ceilalți țipă contrar. Dumnezeu ne spune cum își vede El copiii, chiar dacă primești alte opinii de la alții.

Când prețuiesc ceea ce spune Dumnezeu în Biblie, celelalte lucruri devin mai neînsemnate, mai puțin ofensatoare și nu mai au un impact atât de mare. Nu mă descurc întotdeauna destul de bine cu asta. Este greu. Uneori celelalte lucruri contează prea mult pentru mine. Tocmai în dimineața asta m-am supărat când nu trebuia. Din fericire mi-a venit în minte versetul pe care l-am citat la începutul acestui articol și mi-am amintit ce contează cu adevărat.

Culturile moderne privesc faptul că te suferi ca pe un semn de onoare, faptul că te protejezi pe sine. Însă această atitudine produce ostilitate și fragilitate, ceea ce distruge relații și sănătatea mentală. Asta nu înseamnă că n-ar exista lucruri ce merită discutate și apărute. Dar dacă ele contează atât de mult încât să-ți pierzi pacea, atunci probabil contează prea mult.

Mergi înapoi la Cuvântul lui Dumnezeu. Amintește-ți de ceea ce este etern, infailibil și adevărat (Matei 24:35). Găsește-ți din nou pacea.

OPREȘTE SCURGERILE

CHRIS MIZRANY

Când a fost o mare criză de apă în Africa de Sud, cu câțiva ani în urmă, sezonul obișnuit ploios a trecut fără aproape nicio ploaie. Cumpulat cu creșterea populației urbane, lucrul acesta a cauzat probleme serioase de alimentare cu apă.

În această perioadă am avut un șoc într-o zi când ne-am verificat contorul de apă și aveam un consum *dublu* ca de obicei. Am fost destul de stresați atunci, fiindcă municipalitatea crescuse prețul la apă ca să descurajeze risipa și chiar au promis să publice o listă „de rușine” cu numele celor care consumau multă apă. Ne-am pus cu toții să găsim vinovatul. Face cineva băi luxoase? Nu. Se bate cineva cu apă în curte? Nu. Nu puteam înțelege unde se dusesse surplusul de apă.

Atunci cineva a auzit un mic susur venid de la una din toalete. După ce am verificat acea toaletă am constatat că plutitorul stătea puțin prea jos, permițând o mică scăpare de apă și de aici risipa. Scurgerea era aproape imperceptibilă, dar în cursul unei luni a creat un impact masiv!

Am reparat scurgerea. Bățile inimilor noastre au revenit la normal.

O mare victorie! Dar nu a rezolvat complet

problema. Ca să compensăm costul suplimentar la factura de apă a trebuit să fim extrem de frugali în luna următoare. A însemnat fără mașină de spălat vasele, toate rufele spălate de mână, dușuri mai scurte și mai rare și să folosim apă reciclată pentru toaletă și spălat pe jos. Am reușit să depășim momentul, dar cât de ușor ne-ar fi fost dacă am fi observat scurgerea mai devreme!

Situația aceea mi-a reamintit și de felul cum îmi petrec eu timpul. Chiar și în cantități imperceptibile, mi se întâmplă să pierd timp în fiecare zi, timp care nu se mai întoarce. Simțim cu toții, în întreaga lume, o lipsă de timp; iar clepsidra se golește repede. Totuși, de prea multe ori îmi las timpul să dispară, fără motiv și fără să pot arăta ceva la schimb. Apoi, dintr-o dată, mă confrunt cu un termen limită sau alt motiv și „Nu am timp!”. Deci sufăr din cauza risipei mele.

Biblia spune: „Luați seama deci să umblați cu băgare de seamă... răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele” (Efeseni 5:15-16). Să prindem „scurgerile” din viețile noastre ca să trăim din plin și să ne punem amprenta în bine în partea noastră de lume.

COMORILE INIMII

CURTIS PETER VAN GORDER

În călătoriile mele prin țări îndepărtate, privind lucruri străvechi, o idee revenea. Mi-am dat seama că plăcerile și comorile acestei lumi sunt trecătoare. Ca și cum ruinele mi-ar fi spus: „Să nu ai încredere în bogățiile nesigure; puterea și faima sunt iluzorii!” Sau, după cum era scris pe mormântul unui nobil roman, ca un mesaj criptic de pe lumea cealaltă: „Așa cum sunt eu, așa vei fi și tu!”.

Mi-a deschis ochii la realitate mai ușor decât experiența amară a autorului Eclesiastului. El zise: „Am ajuns mare, mai mare decât toți cei ce erau înaintea mea în Ierusalim. Mi-am păstrat chiar înțelepciunea. Tot ce mi-au poftit ochii, le-am dat; nu mi-am oprit inima de la nicio veselie, ci am lăsat-o să se bucure de toată truda mea, și aceasta mi-a fost parte din toată osteneala mea. Apoi, când m-am uitat cu băgară de seamă la toate lucrurile pe care le făcusem

cu mâinile mele și la truda cu care le făcusem, am văzut că în toate este numai deșertăciune și goană după vânt, și că nu este nimic trainic sub soare” (Eclesiastul 2:9-11).

Fiecare loc care avusese în trecut gloria lui avea o poveste unică îngropată sub moloz de secole. Ocazional bucățele din această poveste iasă la lumină și ne ajută să ne facem o idee despre ceea ce este dedesupt. Așa s-a întâmplat și la recenta noastră vizită la Kangra Fort în nordul Indiei, loc numit „perla Himalaiei” de către conducătorii Mughal care controlau regiunea.

Prezentarea pe care am ascultat-o povestea despre faptul că oamenii din împrejurimi își aduceau darurile la templele de aici. Când visteriile au devenit pline, ei au început să sape fântâni în care să ascundă comorile, însă lucrul acesta nu a trecut neobservat. În 1009 Mah-

Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră acolo va fi și inima voastră. – *Matei 6:19-21*

mud din Ghazni a capturat orașul și, cu cămilele lui îngreunate de povară, a transportat de acolo șapte tone de monede de aur, opt tone de diamante și perle și 28 de tone de argint și utensile de aur!

Oamenii de rând au încercat să-și consoleze fostul conducător al orașului punând fiecare, mână de la mână, câte un rupee. Cu banii strânși au cumpărat un colier de perle pe care i l-au făcut cadou. Colierul a rămas moștenire de familie până când a fost dăruit britanicilor în schimbul unei zone mici pe care să o conducă. Astăzi colierul este una din comorile coroanei la Londra.

Precum multe alte edificii glorioase care au ajuns una cu pământul, Kangra Fort a fost distrus foarte mult din cauza unui cutremur din 1905.

Toată această impermanență m-a făcut să mă gândesc: Ce anume contează? Ce anume va dura? Iisus a spus că „viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui” (Luca 12:15). Dar în ce constă?

La sfârșitul Eclesiastului, autorul concluzionează: „Să ascultăm, dar, încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău” (Eclesiastul 12:13-14).

Iisus ne spune că cea mai mare poruncă este

să-L iubim pe Dumnezeu și să-i iubim pe ceilalți, pentru care vom culege răsplăți cerești. Nu putem lua nimic cu noi atunci când murim, așa cum a aflat și bogatul nesăbuit din pilda lui Iisus. În loc să împartă grâul ce-l avea în plus el a stat până târziu în noapte plănuiind să construiască hambare mai mare. Dar în noaptea aceea a murit. (Vezi Luca 12:16-21.)

Goi am venit în lume și goi vom pleca, dar iată vestea cea bună: Iisus a promis că ceea ce facem din dragoste pentru Dumnezeu și pentru alții va dăinui. El ne va răsplăti acum și în viața de apoi.

Tatăl meu era avocat de divorțuri. După o viață petrecută cu oameni care se certau, a cugetat: „În final toate sunt pentru niște gunoaie. Cine ia canapeaua, sau mașina? Ce risipă! Viața înseamnă mai mult decât niște obiecte!”

Sfatul lui Pavel către tânărul Timotei era să-L iubească pe Dumnezeu cel viu și să se încreadă în El. (Vezi 1 Timotei 6.) Putem să ne bucurăm de ceea ce avem și chiar să fim recunoscători când avem doar puțin. Să fim generoși și să-i ajutăm pe cei în nevoie și să menținem deschise liniile de comunicare cu alții ca să le împărtășim credința noastră și să îi încurajăm.

Acestea sunt principii bune după care să trăim! Acestea sunt comori eterne pe care cutremurele nu le pot pune la pământ iar cămilele nu le pot lua.

SMERENIA – O ABILITATE CHEIE

G.L. ELLENS

Revista *Forbes* a publicat un articol despre importanța smereniei pentru succesul în lumea de azi. Într-o societate care apreciază promovarea de sine și individualismul, smerenia este de cele mai multe ori trecută cu vederea ca fiind o calitate de dorit. Însă, pe măsură ce viitorul locului de muncă evoluează, smerenia devine din ce în ce mai importantă. Examinând felul cum se schimbă lumea și ceea ce Biblia ne învață despre smerenie, putem îmbrățișa această abilitate și vom deveni lideri mai buni și colaboratori mai buni.

Deși tehnologia și inovația continuă să modeleze forța de muncă, nevoia de smerenie este mai presantă ca niciodată. Inteligența artificială și automatizarea au înlocuit multe slujbe, iar slujbele rămase necesită seturi noi de abilități. Abilități fine de comunicare, de adaptabilitate și de colaborare ies înaintea. Cei smeriți sunt mai capabili să se adapteze, sunt mai deschiși la idei noi și mai dispuși să învețe de la alții, ceea ce este esențial într-o industrie care necesită colaborarea și echipele multifuncționale.

Creștinii sunt bine pregătiți pentru viitor fiindcă noi recunoaștem importanța smereniei din perspectiva lui Dumnezeu. Biblia are multe de zis despre importanța sa și ne dă exemple de lideri care au fost cunoscuți pentru smerenia lor. Iisus este cel mai bun exemplu de smerenie. Evanghelia după Matei descrie intrarea

Lui în Ierusalim: „Iată, împăratul tău vine la tine, blând și călare pe un măgar” (Matei 21:5). De asemenea, Pavel îi spune lui Timotei, un tânăr lider al bisericii: „Robul Domnului să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare” (2 Timotei 2:24).

Societatea în general ar putea privi smerenia ca pe o cale de a câștiga respect și de a influența pe alții; Biblia, însă, subliniază smerenia ca pe o cale de a-L sluji și a-L venera pe Dumnezeu. Credincioșii pot uni cele două aspecte privind smerenia ca pe o modalitate de a-L venera pe Dumnezeu și, de asemenea, de a clădi legături puternice cu ceilalți oameni.

Cultivarea smereniei este un proces ce ar putea ține toată viața, dar există anumiți pași practici pe care îi putem urma să ne dezvolțăm această virtute importantă. O modalitate este aceea de a exersa să fim buni ascultători, ceea ce implică să ascultăm cu adevărat și să înțelegem ce spun ceilalți. O altă modalitate este să recunoaștem când greșim și să ne asumăm responsabilitatea pentru faptele noastre, decât să dăm vina pe alții. Iar, în final, să cultivăm smerenia servindu-i pe alții și punând nevoile lor înaintea nevoilor noastre.

Proverbe 22:4 spune: „Răsplata smereniei, a fricii de Domnul, este bogăția, slava și viața”. Acceptând smerenia îl onorăm pe Dumnezeu și putem construi o lume mai bună.

PRIVIND CĂTRE IISUS

MARIE KNIGHT

Când am început să alerg, din motive de sănătate, n-am fost foarte optimistă. Nu credeam că voi putea face prea multe și am fost pe aproape să renunț. Am început cu reticență, punându-mi un țel foarte mic: să alerg 10 minute, să merg cinci minute, apoi să alerg din nou.

La început am rămas foarte repede fără suflu din cauză că nu eram obișnuită cu efortul și după doar cinci minute de alergat au început să mă doară picioarele. Doream cu disperare să renunț și să mă opresc, dar eram doar la jumătatea primei părți a țelului meu și m-am străduit în continuare. Nu pot spune când s-a întâmplat, dar când am forțat în ciuda primelor sentimente de extenuare și disconfort, la un moment dar au devenit suportabile. Au trecut 10 minute, apoi 15. În final am reușit să-mi ating țelul și să alerg 30 de minute în continuu.

Biblia vorbește despre alergare în Evrei 12:1-3: „Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Iisus, care, pentru bucuria care-i era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui

Dumnezeu. Uitați-vă, dar, cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre”.

Asta nu se referă la o alergare de 30 de minute ci este o metaforă a vieților noastre. Să alergăm cu răbdare și să nu renunțăm. Nu este un sprint de 100 m care se termină repede; este un maraton de rezistență și avem nevoie de răbdare și de motivare ca să ne atingem țelul.

Primul loc unde renunțăm este în mintea noastră. Dacă ne descurajăm și ne convingem singuri că este prea greu, atunci chiar este. Iar lucrul acesta se întâmplă de obicei atunci când ne luăm ochii de la țelul nostru și începem să ne gândim la cum ne simțim și la care sunt circumstanțele noastre.

Pentru noi, creștinii, nu există motivare mai mare decât să ne uităm la Iisus, care a îndurat cu bucurie o mare suferință pentru noi fiindcă știa ce va realiza și cât de mult va conta pentru noi. Iar dacă ne menținem și noi focalizați, atunci ceea ce credeam că nu putem face va deveni posibil, iar într-o zi vom zice și noi împreună cu apostolul Pavel: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința” (2 Timotei 4:7).

ACCEPTĂ SCHIMBAREA

IRIS RICHARD

Lumea mea a început să se schimbe cu susul în jos când felul de viață al familiei mele, cu care eram obișnuit de ani de zile, începea să se destrame. Contractul de închiriere pe termen lung pe care-l aveam se termina și, unul câte unul, membrii echipei cu care lucram în proiectele noastre comunitare și misionare au decis să se mute. Copiii noștri, acum tineri adulți, și-au deschis aripile și au zburat din cuib. Rămăsesem numai eu și soțul meu într-un câmp de misiune dificil precum Africa. Nu ne simțeam deloc competenți și curajoși să continuăm cu rutina noastră obișnuită.

Chiar dacă am recunoaște că Dumnezeu ne-a ajutat prin nenumărate teste și provocări

și nu a dat greș cu promisiunile Sale de îngrijire, susținere și siguranță (Matei 7:7-8), viitorul nu părea prea pozitiv. Rămânea întrebarea despre cum ne vom descurca cu cantitatea crescândă de muncă și, încercând să îi dau de capăt, am început să mă lupt cu sentimentele de goliciune și de îngrijorare.

Depinsesem de abilitățile celorlalți membri ai echipei. Avusesem oameni talentați cu care am colaborat. De aceea nu m-am străduit să învăț să conduc. Ar fi implicat să navighez prin jungla traficului orașului african, așa că am lăsat cu bucurie treaba asta în seama unui coleg. De asemenea nu fusese necesar să învăț cum să creez broșura noastră regulată de prezentare a proiectelor noastre. Pe lângă asta, nici vorbitul în public nu era punctul meu forte. Înainte,

erau mereu colegi talentați pentru aceste treburi, iar eu aveam privilegiul de a face ceea ce știam eu cel mai bine.

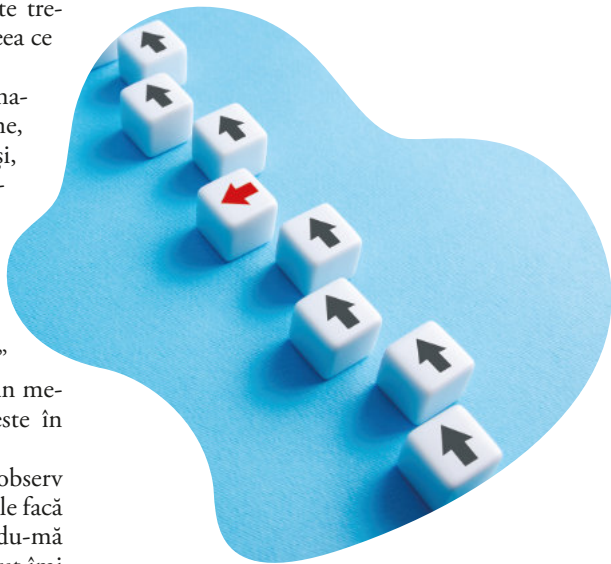
Acum, că lucrurile s-au schimbat dramatic, mintea mea a protestat: „Vai Doamne, ce s-a întâmplat cu viața mea organizată și, oare, când va ajunge ultimul strop să reverse paharul?” Mă îngrijoram și în timpul meu de devoțiune și de rugăciune de dimineață, când mi-a venit în minte versetul din Biblie: „Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, încrede-te în El și El va lucra” (Psalmul 37:5). Acesta a fost urmat de un mesaj scurt: „Încurajează-te, Dumnezeu este în control!”

Nemulțumirile mele m-au oprit să observ lucrurile noi pe care Dumnezeu dorea să le facă în viața mea. Timpul petrecut plângându-mă pentru ușile ce se închideau dinspre trecut îmi obturau vederea și nici n-am observat ferestrele ce s-au deschis în preajma mea. Am observat că, mai ales pe măsură ce am înaintat în vârstă, am ajuns să am tendința să mă concentrez mai întâi asupra aspectelor negative și să mă plâng de ocaziile pierdute înainte ca să observ binele ce vine de obicei datorită schimbării.

Când, în cele din urmă, m-am concentrat și asupra aspectelor pozitive ale ușilor închise, am simțit mireasma proaspătă ce venea prin ferestrele nou deschise, către care încerca Dumnezeu să-mi atragă atenția. Mi-am amintit ce-mi spusese recent un prieten: „Binecuvântările vin în diferite feluri și mărimi; de fapt, de multe ori nici nu le recunoaștem”.

Deci, mi-am luat avânt. M-am înscris la un curs de șase luni pentru consilier terapeuț și am reușit să obțin certificatul. Apoi am învățat din tutoriale cum să creez broșuri pe calculator. Apoi mi-am luat carnetul de conducere. Aceste noi îndemânări pe care mi le-am însușit au ajuns o mare binecuvântare în munca noastră.

Ceea ce a părut a fi o înfrângere s-a dovedit o scară cu multe trepte în sus și înainte, iar procesul „forțat” de învățare m-a ajutat să fiu mai

capabilă în multe lucruri pentru proiectele noi pe care viața mi le-a adus în cale. Și, mai mult, am simțit pe pielea mea ceea ce spunea C.S. Lewis: „Când pierdem o binecuvântare, de cele mai multe ori, pe neașteptate, ni se dă o alta în loc”.

Privind în urmă la cei 29 de ani în care am lucrat pe continentul african, cu toată nesiguranța, sărăcia și schimbările neașteptate, protecția mea a fost credința mea în Cuvântul lui Dumnezeu. Mi-a dat curaj, adaptabilitate și reziliență să rezist prin momentele dificile, când energia se epuiza și capacitatea de a rezolva probleme se subția. (Vezi Romani 4:20-21.)

Mai mult, am văzut cum mi se dezvăluie un plan uimitor pentru viața mea, care nu poate fi acreditat decât călăuzirii lui Dumnezeu, ceea ce este o dovadă pentru mine că El este într-adevăr în control, iar noi putem să-L lăsăm să ne direcționeze căile.

„Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: 'Iată drumul, mergeți pe el!', când veți voi să vă mai abateți la dreapta sau la stânga” (Isaia 30:21).

Orice lucru El (Dumnezeu) îl face frumos la vremea lui; a pus în inima lor chiar și gândul veșniciei, măcar ca omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârșit, lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu. – Eclesiastul 3:11

DE LA IISUS CU DRAGOSTE

ALEGERILE ZILNICE CARE CONTEAZĂ

An aerial photograph of a four-person rowing team in a dark boat on a body of blue water. The rowers are wearing bright pink shirts and are captured in a synchronized rowing stroke, with their oars dipping into the water. The perspective is from directly above, showing the layout of the boat and the coordination of the team.

Poate simți că viața ta nu este foarte importantă sau că ceea ce faci tu nu semnifică prea mult în imaginea de ansamblu. Însă fiecare jucător din echipa Mea este important și am nevoie de tine să-ți faci partea și să fi sarea Mea și lumina Mea în lume, fie că pare ceva mareț sau nesemnificativ (Matei 5:13-16). Cel mai important este să dai tot ce poți, cu toată inima (Eclesiastul 9:10).

În multe sporturi echipele sunt mari, iar unii jucători nu ajung să joace prea mult, iar rolurile unora par mai puțin importante decât ale altora. Și Eu le-am zis primilor mei ucenici

că „cei din urmă vor fi cei dintâi și cei dintâi vor fi cei din urmă” (Matei 20:16). Mulți oameni vor fi surprinși când vor afla cât de importante au fost faptele lor zilnice mărunte de iubire și de compasiune pentru promovarea împărăției Mele.

Tot ce se întâmplă în viața ta are un scop și este o ocazie să faci alegeri care contează. Alegerile făcute din dragoste pentru Mine și pentru alții durează o eternitate – inclusiv alegerile zilnice neremarcate, de a iubi, de a arăta compasiune, de a dărui cu generozitate și de a te îngriji de cei din jurul tău.